

Leto IX. (Vol. IX.)

3. MARCA 1917.

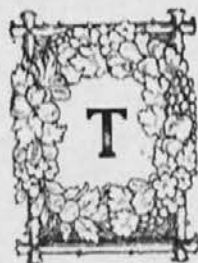
Štev. (No. 5.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo: "Mali Ave Maria" in "Slovenska Žena"

EUKRATIDA.

K.

4. Načrti za prihodnost.

T IHO kakor sohe so sedeli oni večer po pogrebu Eukratide tri osebe ob morju na navadnih klopicah. Molčali so vsi in mislili. Žalostne poteze obraza so pričale, kako trpe duševno. Sempatja se je komu prikradla svetla solza iz oči, katero je pa vsakdo skušal prikriti drugim, da bi je ne videli in da bi jim ne povzročila še večje boli, kakoršno itak vsaki trpi.

Oteomero, ta je bil namreč eden med temi osebami, je sedel globoko sklonjen na svojem sedežu, kakor navadno vsaki večer in tužno skoraj nepremično zrl v nemirne morske valove. Še le sedaj se mu je pravzaprav srčna rana razbolela, katero mu je vsekali včerajšnji in današnji dan. Do sedaj je imel vsaj mrtvo truplo pri sebi. Sedaj tudi tega ni več. Sam je, sam tako sam. In kakor gora težka bol je legla na njegovo srce in ga težila in mu žrtiskala solzo za solzo iz očesa.

"Sam sem, popolnoma sam na svetu" je mislil! "Nikogar več nimam pod milim nebom, katerega bi mogel imenovati svojega!"

Ko mu je žena umrla, ostala mu je tolažba v ljubeči hčeri Eukratidi. Z Eukratido je šlo vse, prav vse!

In ravno sedaj na svoja stara leta, sedaj, ko bode najbolj potreboval ljubeče osebe poleg sebe, ki bi mu stregla v boleznih in starosti, ravno sedaj pa bode tako sam. Tujec med tujci!

Globoko je vzdihnil in pogledal proti nebu!

"Oteomero, potolaži se", mu pravi Marcela, ki je sedela na sedežu, kjer je preje navadno sedela Eukratida.

Kakor bi se bil prestrašil, se je stresel Oteomero. Tuj glas iz sedeža, kjer je toliko let odmeval ljubi glas blage hčere? 'n še bolj ga je srce zabolelo. Vile so se mu solze!

"Junaški bodimo, kakor je bila junška Eukratida!" meni Lupercij, ki je sedel na desni Oteomera in je s silo dušil jok, ker se je kot vojak sramoval solza!

"Da! Prav imaš, Lupercij! — Junaško

trpimo! — Sicer pa je meni popolnoma prav! Naj le trpim! Sam, popolnoma sam sem si kriv vse te nesreče! — Da, — začel je kakor bi sam s seboj govoril — da, človek je pa res revež, ako se uga strasti! Kako sem bil jaz zaslepljen! Kako je bilo sploh mogoče saj sem vendar že star in prišten, da sem mogel biti tako zaslepljen! Kako smrtno sem sovražil kristjane! In vendar, zakaj? Ali sem imel kak pаметen uzrok? Ali mi je kak kristjan kdaj kaj žalega storil? — Ne, nikdar! — — Ali so mi bili kristjani nevarni? Ne! — Saj je bila že leta skoraj moja cela palača krščanska, skoraj vsi sužnji so bili kristjani. Pa, ali so bili za to slabji? Ne! Nasprotno! Tako so se razločevali med seboj, da sem po udanosti in pokorščini spoznal, kateri je kristjan in kateri je pogán! Moja lastna hči je bila kristjana. Kako je bila preje vsa drugačna dokler je bila se poganske vere! Od kar je pa postala kristjana, ali nisem opazil te velike spremembe na nji in se čudil in jo radi njene ljubezni in udanosti še bolj ljubil, da si nisem vedel razlage preje za njeno spremembo? Ali bi poganska hči storila za svojega očeta, kar je storila Eukratida za me? Ali ni šla v smrt edino kot žrtva ljubezni do svojega očeta? da je meni, svojemu zagrizenemu očetu, sprosila od Boga milost sv. vere? Nikdar! Poganstvo ne pozna te plemenitosti, ne pozna ljubezni do bližnjega, kakor mi je danes po noči govoril škof. — Ali so kristjani morda nevarni državi? Skoraj tristo let jih že država preganja z ognjem in mečem! Preganjali smo jih! Pobijali kot neumne zveri! Požigali smo jim domove nad glavami, vse smo jim storili, kar se le more imenovati hudo in krivica! In zakaj? Samo radi njih vere? Ali kdo v državi še veruje v naše bogove in boginje? — Nihče. — In to niso bili samo sužnji ali revno ljudstvo! Med umorjenimi kristjani so bili možje državniki, poveljniki, vojskovodje, vojak. Da cela legija je bila krščanska. Kako lahko bi jim bilo se upreti nam svojim sovražnikom! Pa, ali so se v teh tristoletih kristjani le enkrat uprli svojim preganjavcem? Ali se je kdaj slišalo, da bi

se kristjan s silo branil, ko so ga vjeli in gnali pred sodišče? Kolikrat so jim ječe odprli, da bi zbežali. Toda niso hoteli. Pogledajte ta moj sosed, Flavij tam. Kako vpljiven mož je bil v Braga Avgusta. Kako je jokala njegova žena, kako so jokali za njim njegovi otroci. Treba bi mu bilo na forumu pred sodiščem samo spregovoriti in vse mesto bi šlo zanj v boj. Tiho je šel v smrt. Zakaj toraj sovražimo kristjane? Nobenega uzroka nimamo! In vendar, ko mislim nazaj na svoje mišljenje in ravnanje, kako me srce boli! Kako sem bil zaslepljen! — Da, bil sem tako zaslepljen, da nisem videl, da kličem pogubo ne samo na nedolžne tuje žrtve, temveč tudi na svojo lastno hčer! Bog se me usmili!"

Obrisal si je solzo iz očesa in se zamislil.

Mirno sta poslušala te besede Oteomerove Marcela in Lupercij in se čudila, kako je mogoče, da preje tolik sovražnik krščanskega imena sedaj tako govori. Pritrjevati sta morala vsem besedam Oteomerovim. Da, vse to je res! Vendar pa, da si nista sovražila kristjanov, se kar nista mogla iznebiti nekega čudnega čuta do kristjanov.

"In vendar, bi bila tvoja dolžnost, da bi zmaščeval kri svoje lastne hčere. Res je bila kristjana. Vendar, pomisli, kdo si ti! Pomisli, čegava hči je bila!"

"Kast je ravnal samo po cesarjevih naredbah."

"Ko se sponim na včeraj, vrjemi Oteomero, da se bojim, da me srd ne bode premagal, in da se vključ slovesni oblubi, katero sem dal danes zjutraj, ne bi zmaščeval nad tem psom!"

"Lupercij, že danes zjutraj sem ti povedal, ako se hočeš zmaščevati nad krivcem Eukratidine smrti, da se moraš potem zmaščevati edino nad mano. Jaz sem kriv vsega!"

"Spoštovati bi moral vsaj tvojo sivo starost, ko ve, kako bodeš sedaj zapuščen", je mislila Marcela.

"Želim samo, da bi se nikdar s Kastom ne srečala v življenju več, ker se bojim za se, da se ne bodem mogel premagati."

"Lupercij, bodi mož in ne pozabi prisege, katero si mi dal danes zjutraj pri mrtvem telesu Eukratide."

"Za takega psa nikogar ne more vezati nobena prisega!"

"Potem pa ne smeš radi mene! Vedi, da sem kristjan in kot kristjan sem pripravljen iz srca odpustiti vsem, ki so me razžalili. Kako lepo je danes zjutraj govoril škof. Želel bi si, da bi mogel z lastno krv. Na križ so ga pribili. Toda umirajoč je prosil za svoje sovražnike."

"Da, Oteomero. Toda jaz se bojim nečesa drugega! Da se bode Kast skušal tudi nad teboj znesti."

"V božjih rokah sem!"

"Ako le izve, da si kristjan, takoj bo de še s teboj naredil, kakor je z Eukratido."

"Mučeništvo je milost božja, katero da Bog onim, ki so jo vredni!" je rekel škof. Želel bi si, da bi mogel zlastno krvo izmiti, kar sem zlega storil s svojo zaslupljenostjo. Nič se ne bojim smrti!"

"In vendar Oteomero, pomisli!"

"Vse, vse mi bode lahko! Tudi smrt! Le eno bodem težko prenašal: samoto in zapuščeno. Tega se bojim, ko bodem sam!"

Globoko je vzdihnil tako, da se je zlasti Marceli zelo smilil! Vstala je in stopila k njemu in mu položila sočutno na rame svojo roko. "Oteomero, povedati ti imam še nekaj, česar še ne veš! — Morda ne veš, zakaj sem največ sem prišla danes in bi hotela tudi pri tebi ostati, ko bi me ti ne bil prisilil, da sem ti obljubila iti nazaj k bratu." Oteomeru je dobro delo malo ljubezni, katero mu je skazala Marcela.

"Ko sem bila prešinočnem pri nji v ječi, da bi jo pregovorila, da bi zbežala, kakor je rekel Kast, sem ji vse mogoče povedala, da bi jo nagnila k temu koraku. Opozarjala sem jo na strašne bolečine, na strahoto take smrti. Na vse je odgovarjala, da se sicer njena narava boji tega, toda zaupa na gospoda Jezusa, ki ji bode pomagal, kakor je že milijonom, da so prestali vse še hujše muke. Potem sem jo pa opozorila, če ji ni težko pustiti tebe,

svojega tolikanj ljubljenega očeta. Ko sem ji pa tebe spomnila, je pa zajokala, kakor dete. "Da, to bode pa težka žrtev je rekla, za katero posebno prosim moči iz nebes, da bi ne opešala. Ako pride moj oče pred sodišče in me bode skušal pregovoriti, da, to bode pa nejtežji boj in tega se silno bojim. "Vendar", je rekla, "Marcela ali bi mi hotela skazati malo uslugo?" Seveda sem ji rada obljubila. "Jaz umrjem" je rekla. "Težko mi je pustiti očeta. Ali bi ti hodila vsaj prve čase po moji smrti k njemu, da bi ga tolažila mesto mene? Težko me bode pogrešal. Ako bodeš pa ti večkrat pri njem, ne bode tako težko čutil velike zgube." Morala sem ji obljubiti. In Oteomero, ali smem priti velikrat sem k tebi? Ali se smem tu pri tebi čutiti, kakor doma? Težko bode moje življenje pri bratu. Kako bodem potrebna kakega razvedrila."

"Marcela, povedi, kakšno razvedrilo pa naj dobiš tu pri nas. Glej tam le grob! To bode moje razvedrilo, dokler še sam ne legnem vanj! Mlada si še! Ti si bodeš želela sveta, zabav, veselici! Tu pri nas tega no bode."

"In vendar, kar sem obljubila, Oteomero, to bodem držala."

"Da, Marcela, tudi jaz te prosim, da prideš pogosto sem k ubogemu Oteomeru!" prosi Lupercij.

Tako so še dolgo kramljali in sklepali, kako bodo naprej živeli. Lupercij seveda se bode v kratkem odpravil nazaj v Rim. Marcela bode šla k bratu drugi dan in potem bode pogosto prihajala v palačo. Tako so se malo potolažili in z novo nado gledali v prihodnje življenje. Lupercij je celo obljubil, da bode skušal vse, da bi bil prestavljen nazaj v Brago, da bi bili zopet skupaj.

Potolaženi so šli k večerji, ko jih je služabnik poklical.

Prav v tem času se je pa tudi Kast v svoji palači posvetoval s svojimi prijatelji. Zlasti jedno vprašanje je bilo, na katero je hotel slišati več nasvetov: Kako se zmaščevati še na Oteomeru in na Luperciju?

"Oteomero mi je sedaj nevaren! Uničil

sem mu življenje! Maščeval se bode! Tudi ima moč pri cesarju. Kaj lahko mu bode doseči, da me bode vrgel z predsedniškega stola, kamor me je sam postavil. Toda, Oteomera, tega starca se še ne bojim tako! Saj ne bode dolgo. Ako kmalu ne pogine, zakaj imam pa meč? Na potje hodi same ta prokl . . . Lupercij. — Da, tudi on mora s poti! Za Eukratido! On mi jo jo ukradel. Uničiti moram tudi njega", oči so se mu satansko zaiskrile.

Prijatelji, s katerimi se je Kast posve-toval so bili njega popolnoma vredni. To so bili razuzdanci, s katerimi se je vlačil po Rimu in katere je sedaj k sebi poklical

in jim dal najvišje službe v državi. Gospodarstvo v Luzitaniji je postalo seveda tako naravnost neznosno. Ker so samo pijančevali in zapravljali, nalagali so vedno večje davke in tako je kmalu začelo ljudstvo gordnjati.

Vendar. Kast je namestnik cesarjev in gospodar v deželi! Pili si pozno v noč, dokler niso pijani pospali, kakor že pogo-sto.

"Smrt Luperciju! Smrt stareu Oteome-ru! Smrt Eukratidi! Hahaha! Ali sem te!" kričal je še v spanji Kast.

(Dalje prih.)

Rane naše dobe.

V 13. stoletju je živela v Toskani sve-ta Margareta Kortonska, članica tretje-ga reda svetega Frančiška. V svoji mla-dosti je bila velika grešnica. Lepo kmečko dekle je devet let živelo v priležništvu z nekim plemenitašem. — Življenje svetega Frančiška Asiškega, tega najlepšega svet-nika katoliške Cerkve, je pa njeno srce o-mehčalo. Odpovedala se je svojemu greš-nemu življenju in šla služiti bolnikom, proti koncu svojega življenja pa se je po-dala v samoto. Kakor vsi svetniki Frančiškovega duha, je imelo njeno krščanstvo socialen značaj; brigala se je za javne zadeve v toliko, da je zasledovala napa-ke javnega življenja, jih šibala in poziv-ljala mogočnike tega sveta, da se izpre-obrnejo k načelom Jezusa Kristusa. Iz njenih pisem povzamemo na tem mestu nekaj strani, ki danes, ko gospodarsko zlo razjeda toliko stanov in ko politična mo-rala v "civilizovanem" svetu tako zelo pada, ravnotako veljajo kakor takrat.

"Obtožujem slabe predstojnike in vla-da-joče sloje, kojih pogled ni obrnjen na Boga, ampak iščejo le lastno čast ali si hočejo samo bogastva nabrati. Med sto ni eden, ki ne bi žalil pravice in tlačil slabotnih ter nedolžnih.

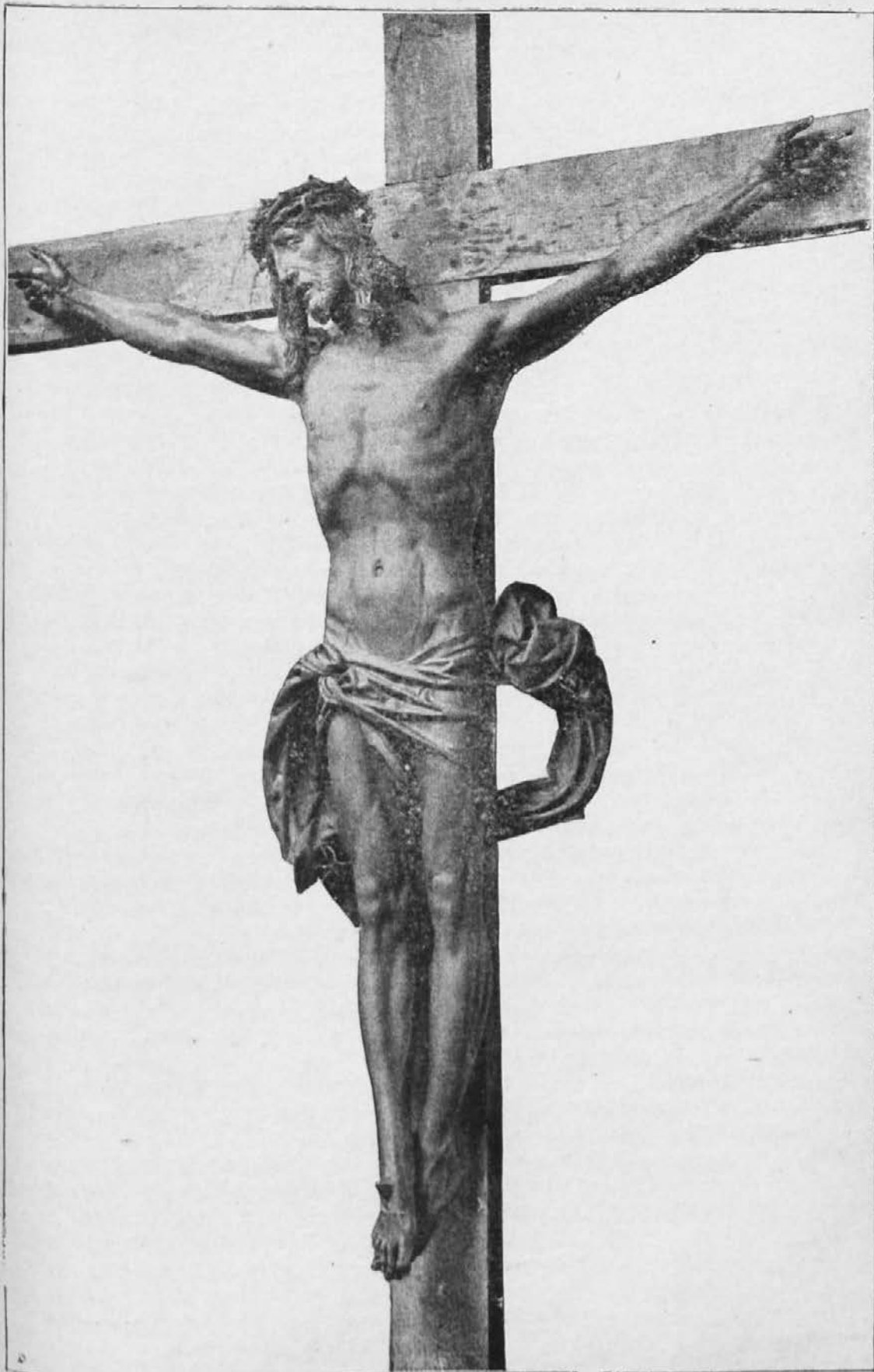
Obtožujem odvetnike, ki izprevračajo in zavijajo postavo, nimajo usmiljenja z revnimi, temveč mislijo samo na to, ka-

ko bi si nabrali denarjev.

Obtožujem svetovalce, ki protežirajo svoje sorodnike in prijatelje na škodo javnosti, in če kedaj izpregovorijo za jav-ni blagor, store le zato, da jih časte in hvalijo in imajo končno od tega dobiček.

Obtožujem nepošteno trgovce, ki ho-čejo hitro obogateti in zato pri cenah o-dirajo ter odjemalce z lepimi besedami prešlepijo.

Tako malo pravih učencev imam, toži po pravici Kritus, tako malo duš, v kojih sredi bi mogel živeti! V nebesih ni solza, toda če bi bilo to mogoče, bi Gospod da-nes jokal nad krščanskim svetom, kakor je to storil nad Jeruzalemom. Kdo je ti-sti, ki me pred Pilata vleče in obsoja? To so sodniki, ki nedolžne s krivično sodbo obsojajo. Kdo je tisti, ki teše zame križ, da me nanj pribije? To so oni roparji, ki preženo domačine iz njihovega mesta, se polaste njihove zemlje in hočejo živeti od tuje lastnine. Kdo so tisti, ki besno kri-čijo: Križaj ga! Križaj ga! To so zli sve-tovalci in postavodajavci, ki delajo posta-ve zoper postave ali pa puste, da se pra-vica krši. Kdo so tisti, ki mi v obraz plju-jejo? To so oni, ki moje ime po krivici nosijo. Vedi, hčerka moja, da imam da-nes med kristjani veliko več sovražnikov kakor se jih imel takrat, ko so me Judi obtoževali pred sodnim stolom Pilata!"

NEME PRICE.

F. V. P.

(Konec.)

AKO je še njegova mati govorila pred malo dnevi. Stanko, ki je vedno slepo ubogal skrbno in skušeno mamico, je prvič nastopil svojo lastno pot in ni

poslušal njenega sveta.

"Saj ne maram za Velamov denar, samo Jerico hočem. Teh misli je tudi Jerica."

"Ne bode dobro", je rekla mati. No sedaj je pa vendar vse dobro. Škoda, da je ni bilo zraven, da bi sama videla, kako so Velamovi dobri in kako je Jerica ljubeznjivo povpraševala po njej. Kako je bila žalostna, ko je povedal, da je nekaj bolehnega in ni mogla priti k zaroki.

Škoda res, da ni mati videla, kako prisrčno mu je Velam stisnil desnico in prizor, ko ga je Jeričina mati objela. Vsi njeni pomisleki bi se razpršili v prah. Vse to ji bode pripovedoval. In kadar bode gostija, bode sedela ona, revna, žena, poleg bogate Velamove matere. Vsa razlika med bogastvom in revščino bo poravnana, kakor hitro Jerico popelje spred oltarja. Lepo v miru bo lahko živela na stare dni, ne bo se ji treba truditi za vsakdanji kruhek, in skrbno ji bo povračal vso ljubezen, katero je njemu dajalo blago njeno materino srce.

V take misli zatopljen, pojoč polglasno veselo pesemco, je korakal po gozdni poti, — tako znani poti. Lahki vetrec je oživiljal temni gozd. Skrivnostno je šepetalo listje bele breze. Temna bukev je lahko, komaj slišno, pritrjevala, in hrast je odgovarjal beli brezi, ki je opevala ljubezen — nekako odurno, s svojimi širokimi listi, kakor bi čutil, da se pod njegovimi vejami godi nekaj strašnega.

Naenkrat počí strel. — "O, Jezus!" se pritajeno razlega po gozdu.

Nastala je grobna tihota. Le šuštenje bele breze je še motilo skrivnostni mir, tako rahlo, kot poslednji pozdrav.

"Mirno spavaj"! je šepetala bukev in hrast je sklonil svoj vrh.

Pod njim je ležalo mrtvo telo, v katerega mladih prsih je še pred trenutki bilo nadepolno mladeniško srce, in ustnice, ki so še pred malo časom pevale veselo pesem, so za večno onemele.

Končano!

Stara bolehnega mamica ne bode sedela na gostiji poleg bogate Velamovke, ne bo uživala sinove ljubezni v pozni starosti. — Kedo bo sedaj skrbel za njo?

Kako bo plakala, da bi se kamenu smilila, ali nikdo ji ne povrne ljubelega sina, oporo njeni starosti. — Sivi lasje se ji bodo še bolj pobelili in tožila bode: — "Slutila sem — ne bode dobro." —

Jerica je drugi dan hrepenče čakala svojega ženina. Obljubil je, da pride popoldan. Že v tretjič je šla do gozda in prisluškovala, če odmevajo, kje njegovi koraki, ali vsakokrat se je morala vrniti sama domov. Osem je že bila ura v zvoniku farne cerkve — a njega še ni —.

"Takšen je, kot vsi drugi", se je zamislila, a je zopet je prepodila te strašne misli.

"Ne, ni tak, kakor drugi!" On jo ne ljubi zaradi denarja, to je brala v njegovih zvestih očeh, — in njene čí se ne varajo".

Olajšano se je čutila, ko je zagledala grajščinskega logarja prihajati od gozda proti županovi hiši. Morda je on videl kje Stanka?

"Dober večer, gospod logar!" ga je nagovorila.

"Dober večer, Jerica!" odgovori logar s prisiljeno ravnodušnostjo.

"Gospod logar! Saj ste že gotovo slišali, da sem s Končnikovim Stankom zaročena. Danes bi moral priti k nam. Celi popoldan ga že pričakujemo, pa ga še ni. Ali ste ga kje videli? Nekako tesno mi je pri srcu".

"Videl sem ga, Jerica", odgovori logar, "za danes bodi brez skrbi. Nocoj najbrž ne bode prišel sem."

"Vi se motite, gospod logar! Če ste ga

srečali v gozdu, vem, da bo prišel. Kam pa bi šel drugam?”

V logarjevih očeh se je zablestela pri-tajena solza. Kako bi ji tudi mogel pove-dati, da ta, s katerim se je še le včeraj zaročila, se nikdar več ne povrne, da le-ži tam v gozdu trd in mrzel, da mu je mo-rilčeva krogla pretrgala nit mladega živ-ljenja? Ne, tega ne! Ne morem! Naj izve nesrečno dekle to iz ust koga drugega!”

* * *

Dva dni pozneje so nesli Stanka na po-kopališče. Takoj za krsto je skrajno potrta stopala uboga mati. Zadnje nade, podporo starih let bodo v kratkem zagreblji v hlad-no prst.

In ne samo materino srce je bilo strto, tudi srce komaj razcvetele cvetke — Je-rice, je bilo uničeno. Še pred kratkim ro-žno lice, je bilo blede, le objokane oči so še imele svojo barvo od obilnega plakanja.

Oče Velam in mati Velamovka sta sle-dila globoko potrta sprevodu. Vaščanje iz obeh vasi, katere je ločil gozd, v kate-rem se je zvršil zločin, so se udeležili po-greba. Po večini so vsi imeli umrlega Končnikovega Stanka radi. Tudi oni, ki so mu zavidali srečo, so na vse drugo po-zabili in vsa zavist je zamrla v njih srecih.

Zvonovi so se tužno glasili iz visokih lin, ko se je pomikal sprevod na pokopa-lišče.

Ob odprtem grobu je sivolasi gospod župnik govoril tako lepo, tako ganljivo, da ni ostalo suho nobeno oko. Govoril je o popačenosti in strasti človeštva, o straš-nem zločinu, katerega je storila brezvest-na roka hudodelca, ki je uničila mlado življenje, polno nad in sreče. Klical je na maščevanje vsemogočnega Sodnika in preroško povdarjal, da že na zemlji doseže srd in poklestvo božje brezvestnega zlo-činca.

Vsi navzoči so bil iginjeni. Tudi Lokar-jev Miha je v ozadju iz med vseh najbolj zvesto poslušal župnikovo propoved. Strašne besede o nedolžno preliti krvi, ki v nebo kliče za maščevanje, so kakor udarci kladiiva padale na njegovo vest.

Lokarjev Miha se je tudi zanašal na Jerico. Pokojni Stanko ga je prehitel. Se-

daj je na tihem začel upati, da bode še kedaj Jerica njegova žena, ko pozabi na Stanka.

Poletju je sledila jesen in jeseni mrzla zima. Ko se je zopet prikazala zelena po-mlad z vso svojo lepoto, ni še Jerica po-zabila nesrečnega Stanka. Prevelika je bi-la rana, vsekana globoko v srce, da bi se zacelila. Kapelico ob gozdu je še pogostej-še obiskovala in priporočala se je Mariji v nadaljno varstvo. Sklenila je da se svetu odpove in vstopi v samostan. Vedela je, da ji stariši tega ne bodo dovolili, ker je edini dedič bogate imovine in jo bodo si-lili, da se omoži. Svoje stariše je preveč spoštovala, da bi se jim mogla ustavljati, zato je prosila Marijo pomoči, da jo reši iz neljubega položaja. Vedno se je vra-čala potolažena od kapelice domov.

Orožništvo se je zamanj trudilo najti zločinca. Nobenega sledu ni bilo za njim. Ugibali se na vse mogoče načine, — prave ni zadel nobeden. Nekateri so trdili, da je kak tatinski lovec hotel ustreliti lo-garja, ki je bil znan po svoji strogosti in je po pomoti usmrtil Stanka. Več znanih lovskih tatov so pozaprli, ali vsi so lahko dokazali, čas in kraj, kjer so bili v usodni noči.

V temi se je izvršil zločin, in v temi je ostal zločinec.

Kar je Jerica davno slutila, se je zgo-dilo. Kakor bi se vse zarotilo proti njej. Le na Marijo je imela še upanje in se je po dolgem prigovarjanju starišev, sicer ze-lo nerada, iz pokorščine in prisiljeno uda-la njih želji, da se poroči.

Lokarjev Miha se je opugumil in jo pri očetu zasnubil. Velama so že težile gospo-darske skrbi in rad bi jih odložil na mlaj-še rane. Vednih tožb in moledovanja se je Jerica že naveličala in se udala v svo-jo usodo. Vedela je, da ne bo mogla Lo-karjevega ljubiti in nekaj neprijetnega jo je vsakokrat spreletelo, kadar je bil v nje-ni bližini. Z vsemi močmi se je skušala otresti teh občutkov. Pa zaman!

Zopet so praznovali zaroko pri Veiamu in sicer z večjim hrupom in slovesnejše. Tako je hotel premožni Lokar in Velam

se je moral udati, da si je želel, da bi se to zgodilo bolj natihem.

Žvenketale so čaše in marsikatera napitnica je bila govorjena na čast mlademu paru. Tudi Miha je bil skrajno vesel in razkošno je sedel poleg Jerice. Nasprotno je bila ona zelo tiha in njena lica so čedalje bolj bledela.

Tudi logar in oržniški postajevodja sta bila povabljeni. Njuna mesta pri mizi sta še ostala nezasedena. Velam je bil že nejevoljen, zakaj tako dolgo ne prideta.

Slednjič se vendar prikazeta med vrati in stopilta v sobo. Njuna obleka ni bila taka, kakor se spodobi za tako slovesnost. Čevljev se je držalo sveže blato in obléka je bila rosna.

Nista nikogar pozdravila, nista častitala mlademu paru. Polnih čaš, katere jima je ponudil Lokar, se nista dotaknila, kar je tega zelo ujezilo.

"Kaj se tako pride kot gost med poštene ljudi?" vprašal je nejevoljen.

"Umirite se, Lokar!" spregovori orožnik. "Naša služba včasih zahteva druge dolžnosti, kakor se pa zabavati. Res nisva svatovsko oblečena, pač pa vema tako novico, po kateri vam bo vsem toplo postalo. Logar je govoril z Velamovko in ljubeznjivo namignil Jerici, na kar je ta vstala in obe z materjo sti se odstranili iz sobe.

"Pomislite!" povzame orožnik zopet besedo, "Stankovem morilcu smo na sledu in ga že takoreč imamo."

"Ni mogoče?!" so vskliknili vsi h krati.

"Gotovo! Moji otroci so bili priče umora," odgovori logar.

"Vaši otroci, logar? Saj jih nimate!"

"Da! Moji otroci, moji nemi mladci, katere gojim in čuvam že leta in leta. Sedaj so spregovorili in to je bilo takole:

"Vam je vsem znano, da je bil snoči hud vihar. Drevje je kar lomilo po gozdu. Danes zjutraj grem pregledovat, koliko škode je napravil. Našel sem s koreninami vred izruvan hrast ležati na tleh. Veliko

škode napravi tako ogromno drevo drugemu drevju, če se podere. Še drugo drevje polomi. Hotel sem preceniti povzročeno škodo natančneje. Kar zagledam med koreninami puško dvocevko, ki je bila tam zakopana. Divji lovec jo ni tam shranil, sem si mislil, ker tak razdeli puško v več delov in jo skrbno zavije, predno jo zakoplje. Lokar, skoraj bi pozabil, z vami želim na samem govoriti. Ali me spremiti malo na dvorišče? Drugi vas bodo že oprostili ta trenutek."

Lokar mu je takoj sledil.

"Kakor je logar povedal, tako je," reče orožnik. Ako imamo morilno orožje v rokah ni več težko zaslediti morilca. Kaj pa je tebi, Miha?" prekine samega sebe. "Vi pa ne zgledate tako, kakor bi moral srečni ženin. Ste se morda ustrašili dvocevke, o kateri sem pravil?"

"Jaz ne vem za nobeno dvocevko", zajecelja komaj razumljivo, Miha.

"Da! Do danes ni vedel nikdo za njo drugi, še vaš oče menda ne. Toda puškar v C. je povedal, da ste vi to puško pri njem kupili in je to potrdil. Torej, kar na kratko: Miha, vi ste morilec! Kupili ste orožje, da usmrтите svojega takmeca. Miha Lokar, v imenu postave vas uklenem."

Nesrečnež je molče podal roke in odpeljali so ga v ječo.

Na Velamovem domu se je naselila žalost. V enem letu sta sledila oče in mati na pokopališče.

Britko skušano dekle ni s prva vedela, kaj početi. Sedaj je bila sama na svetu, tako mlada in brez tolažbe. Le Marija je bila njeno edino pribežališče in pred njenim oltarčkom ji je dozorel trden sklep, da vstopi v samostan sester usmiljenk.

Prodala je vso imovino. Znaten del premoženja je darovala Stankovi materi, da je bila preskrbljena do smrti. Njen blagoslov in molitev sta jo spremljala v novem življenju, katerega si je davno želela — za tistem samostanskem zidovjem.

Iz Slovenskih Naselbin.

Calumet, Mich. G. župnik Rev. L. Klopčič je bil precej nevarno bolan. Toda, hvala Bogu, sedaj se mu je zdatno zboljšalo, tako, da bode kmalu popolnoma zdrav. Č. gospodu želimo kmalu zdravja.

Pittsburgh, Pa. — Zbolel je Rev. M. Tušek in bil operiran v bolnišnici v Pittsburghu. Č. g. je že toliko ozdravel, da je zapustil bolnišnico. Č. g. želimo skorajšnega popolnega zdravja.

Umrli je, Rt. Rev. Monsignore Alojzij Plut, župnik v Shakopee, Minn. To sporočilo smo dobili ob sklepu lista. Več prihodnjic! — Našega dolgoletnega naročnika priporočamo za jedno "Češčena Marija" vsem naročnikom. R. I. P.

V So. Bethlehem, Pa. v slovenski cerkvi Sv. Jožefa se je sv. misijon izvršil z dobrim uspehom. Med sv. misijonom so pomagali pri spovedovanju Rev. M. Golob iz Bridgeporta, Conn. Very Rev. Benjamin Snoj O. F. M. slov. župnik iz New Yorka in Rev. P. Irenej Petričak O. F. M. hrvatski župnik iz New Yorka.

V Brooklynu slovenska nova cerkvena občina jako lepo napreduje. Število rojakov pri vsaki službi božji narašča. Sedaj se še le vidi, kako potrebna je bila slovenska služba božja v Brooklynu. Brooklynski rojali, kar krepko naprej!

Pevsko društvo Danica, ki oskrbuje petje v Brooklynski cerkvi, priredi na velikonočno nedeljo svojo ustanovno zabavo in veselico v slovaški cerkveni dvorani na Greenpoint, 21 Nassau Ave. — Društvo se že krepko pripravlja za ta dan.

Pevsko družbo "Domovina", ki oskrbuje cerkveno petje v New Yorkski slovenski cerkvi je priredilo svojo zabavo v cerkveni dvorani na pustno nedeljo. Dvorana je bila natlačeno polna in vsi navzoči niso mogli prehvaliti krasne uprizoritve. Nastopili so tudi otroci z deklamacijami.

Umrli je soproga Mr. Frank Saksarja 24. februarja, v Brooklynu. Naj v miru počiva!

V Bridgeport, Conn. je novo krasno župnišče dodelano in te dni se je č. g. župnik Rev. M. Golob preselil v svoje novo stanovanje. Do sedaj je stanoval nekako celo miljo daleč od cerkve in to bilo jako neprijetno, ker je bilo treba tolikrat iti v cerkev. Tako je sedaj ta lepa župnija dosegla skoraj vse, kar treba za začetek. V nekoliko letih, ko bode malo več otrok, potrebna bode še šola. Bridgeportskim rojakom iskreno častitamo na tem krasnem in hitrem napredku!

"Rdečkarji" so se organizirali. — Katoliški Slovenci, na boj! V Chicago se je ustanovila "Zveza slovenskih svobodomiselcev v Ameriki", katere namen je: 1. Boj proti nazadnjaštvu, **verskemu poneumljevanju**: Doseči svobodo v vsakem oziru za vsakega posameznika, in se bode posluževalo sredstev: 1. časopisja, brošur in knjig, 2. predavanj in javnih shodov, 3. izdajati brošure in knjige, da se zanese monistično svetovno naziranje med najširše ljudske sloje. 4. z ustanavljanjem šol dovesti otroke do svobodnega mišljenja.

Mi katoličani pa kar čakajmo organizatorja, ki bode pogodi vsem in spimo spanje Matježevo . . . recte zaspancev!

Rojaki! Sveti postni čas je tukaj. Kdor hoče ostati katoličan mora poskrbeti, da bode opravil sveto spoved in sprejel sv. Rešnje Telo, kakor pravi cerkvena zapoved. Rojaki, nikar se ne slepite z izgovorom, da daleč od slovenskega duhovnika stanujete, da ne morete opraviti svete spovedi. V koledarju "Ave Maria" smo resno povedali rojakom; skrbite sami da boste dobili priliko, opraviti sv. spoved. Rdečkarji vas slepe, da vas duhovniki silijo k sveti veri. Saj sami vidite! Kjer že leta in leta niste imeli duhovnika, ali se vam je kak duhovnik usiljeval? — Gre samo za vaše zveličanje, za katero mora popolnoma sam vsakdo poskrbeti. — Zato ako imaš daleč do najbližnjega slovenskega ali vsaj slovanskega duhovnika, moraš pa daleč iti. Ako ga hočeš imeti pa bližje, pojdi pa v tak kraj, kjer ga bodeš imel lahko pred nosom. Cerkev ne bode šla za teboj, ti moraš iti za njo. Sedaj se tako lahko delo dobi povsodi, da kdor hoče iti v kraj, kjer je slovenski duhovnik, se mu prav nič ni treba bati, da bi ne dobil dela. Kjer vas je več, ki bi radi opravili sv. spoved, veste, kaj vam je vaša dolžnost.

Nebo in zemljo za pričo kličem, da sem postavil pred te dobro in slabo, izbiraj si sam. Imaš prosto voljo, da si dober, če hočeš biti, da si pa tudi lahko hudoben, kako hočeš biti.

Društvo Nada v Chicagi je priredilo maškerado. Proti temu seveda celo Ave Maria nima nič. Vsaj rdečkarja sploh ni drugega, kakor neumna maškerada. Toda na tej maškeradi sta morala biti tudi nuna in menih. Nuna je imela v rokah molitveno knjižico, kjer so bili pa listi pokriti s podobicami — dolarji in te je baje celi čas poljubovala. Držala je v rokah verigo, na kateri je bil priklenen "ubog delavec". — Ciganjel! Kdo drži delavca na verigah drugi kakor Chicaški sleparji, ki so naše delavstvo zaslepili, da mu krađejo denar iz žepov, da se za njegove dolarje maste in pijo po Chicagi? Iz redovnic se pa le norčujte! Saj bode prišel še čas, ko si boste milo želeli imeti dobro katoliško redovnico poleg svoje — smrtne postelje. Takrat se boste pa po čelu bili in govorili: "Kako sem bil neumen!" — Da, da. Raje bi bili vprizorili, kako vi neusmiljeno vodite slovenskega delavca s svojimi sleparijami — za nos.

Čudno, čudno! Ko človek prebira naše nastrojene liste in bere v njih te strastne izbruhe satanskega sovraštva do Boga, do vere in do cerkve, zlasti pa do katoliške duhovščine, v resnici ne ve, kaj bi si mislil o vsem tem. Od kod toliko sovraštva do duhovščine? Ali je katoliška vera in cerkev Slovincem res toliko škode naredila, toliko zla povzročila, da si je zaslužila toliko sovraštvo? Ali je katoliška slovenska duhovščina v starem kraju in tukaj res toliko krivic storila svojemu narodu, ali je res tako nemoralna, tako grdega življenja, da zasluži tolikega preklinjevanja, s katerim sa ometava, tolikega sovraštva in sramotenja, kakoršnega beremo po teh listih dan na dan? Ali je katoliška duhovščina res toliko ovira

našemu slovenskemu delavstvu k napredku, k zboljšanju njegovih gmotnih razmer, da je najglavnejša dolžnost vsakega delavskega voditelja najprej in edino le boj proti "farjem"? Če je to res, zakaj ne pokoljejo vseh duhovnikov in bode bolje na svetu? Ako so res te revne cerkvice po Ameriki edina ovira svetovne sreče in blagostanja, zakaj jih ne podero? — Da, zatopili smo se že parkrat v premišljevanje teh naših žalostnih razmer, da bi našli kako dušeslovno podlago in razlago tega dejstva, kje je vzrok temu? Pa nismo prišli do zaključka. Saj so med drugimi narodi tudi brezverci in sicer jih tudi ni malo. Tudi drugi narodi imajo svoje janičarje, verske dopadnike, socialiste. Toda, zakaj ne najdemo drugod tolikega satanskega sovraštva? Tam so ti odpadniki vsaj toliko gentlemanski in svobodoljubni, da če že sami vere ne marajo, da jo puste drugemu, če jo hoče imeti! Spoštujejo prepričanje drugega svojega sočloveka. Zlasti se boje bližnjega žaliti s sramotenjem vere in duhovništva, ako vidijo, kako si drugi to vse cenijo in ljubijo in imenujejo svoje najdražje "svetinj". Saj še otroku, ako ima veselje s kakšno igračo, pustimo radi to veselje. Slovenec pa? Nak! Ko odpade in postane sam janičar, verski odpadnik, potem je pa kakor bi bil obseden. Kar besni in divja zoper vse, kar je v zvezi z vero in cerkvijo. Reci samo besedico v prilog vere, naredi samo sv. križ, že ga kar štrese, kakor samega peklenščeka. Kako so besni in nestrpni pri društvih! Kako divjajo povsodi, kako so poizrtvovalni, kako agilni, kako delavni. Bogokletja najostrejšje vrste, kletve, zasmehovanje, norčevanje kar bruha iz takega reveža. Da, v resnici, kakor bi bil obseden! Prosim, berite samo dopise teh revčkov po rdečih listih! — Moj Bog, rojaki, ki še niste zabredli, molimo, molimo za svoj narod. Naš narod je zašel v veliki večini na rob svojega propada. — Čč. slovenski gospodje duhovniki, prosimo Vas, spominjajte se svojega ubogega naroda v svojih molitvah, zlasti pri sv. maši. Ne zamerite: nesloga v vaših vrstah in zaspanost pri vsem tem morda ni brez vsake krivde in odgovornosti. — Marija, Mati slovenskega naroda — ne pozabi nas!

Kardinal Diomedes Falconio, bivši apostolski delegat za Združene države je umrl v Rimu 7. februarja. Rajniški kardinal je bil frančiškan. Kot apostolski delegat je odobril list Ave Maria in odobril njegovo delovanje. R. I. P.

Mary Gregorčič iz Smithfielda, Pa. poziva, da pove ime dotičnega "spovednika" iz Graca. Takoj, ko bode vojske končale, bomo pisali v Grac. Pfui, da more ženska kaj takega pisati.

Strašna bogokletja piše Glas Smrdohe teden za tednom. Marija mu je samo pokristjanjena poganska boginja Isis ali Diana. Gospod Jezus mu je samo malik Osiris, Dioniz i. t. d. — Bog se nas usmili! In še se dobe, ne samo odpadniki, temveč možje, ki še v cerkev hodi, naročalo in bero te stvari in jih pri tem nič srce ne boli in nič vest ne teži!

Jugoslovanska Jednota, ki je bila do sedaj vsaj še v imenu katoliška, hoče sedaj še to ime proč! Predlog je bil že stavljen v uradnem glasilu. — Sedaj se bode pokazalo, koliko je še katoliških mož v Jednoti, ki se bodo postavili za svoje pravice in za to, kar so si sezi-dali skozi dolga leta. — Možje na noge! Ne dajte se! Jugoslovanska Jednota naj se sedaj postavi na popolno katoliško stališče in naj se zbliža s Kranjsko Slovensko J. ali pa naj se ž njo popolnoma združi! — Še enkrat: Katoliško zavedni udje — na delo!

Naš list "Ave Maria" celo ata Kristan "šte-majo". — No to nas veseli. Le pridno ga naj prebirajo, morda se bodo tudi njim njih zmotene oči odprle, da bodo videli, za kako uto-pijo se bore in porabljaajo svoje zmožnosti, ki bi se za kak drug realni namen dale veliko plodnejše porabiti. — Pišejo namreč, da je Ave Maria "učena". — No, mora že res biti, ako tak veleum kaj takega trdi.

* * *

Hvala Bogu! — Odpirajo se jim oči. Počasi, vendar gotovo! — Tako beremo v Proletar-cu, da je bilo še pred nedavno v Kanoshi 34 naročnikov na to brozgo. Sedaj jih je pa ko-maj še kakih 10. — Čast, Kenoshanom! Tako je prav! Pometite s to nesnago iz vseh hiš, iz vseh naselbin in nova doba bode zasijala vašim družinam in vašim naselbinam. Rojaki, posnemajte dično Kenosho! — O Kenoshi bi pa mi vedeli povedati in poročati nekaj popolnoma temu nasprotnega, da smo iz 10 naročnikov skočili skoraj višje, kakor pa je bil preje Proletarec. — O, saj naše ljudstvo bo počasi tudi spoznalo, kako je bilo slepljeno. Počasi gre, to je res. Toda "vremena Kranjcem bodo se zjasnila" tu v Ameriki.

V New Duluth "agitatorica Ave Mice" tako pišejo in javkajo rdečkarji, "krepko deljuje za naš list". Čast ji! — Ko bi imeli povsodi več bojevnikov za naš list, bilo bi drugače po naselbinah — — Ta rdečkar pravi: "Mi se ne podamo, dokler ne podvzamete poti, na kateri smo mi sedaj". — To so enkrat možke besede, katere želimo, da bi si naši katoliško zavedni možje zapisali v srce. Možje, ali vidite, kako ti revčki svojo zaslepljenost strastno razširjajo. Vi pa — koliko žrtvujete za resnico in pravico? Koliko si še žrtvoval za to, da bi naš list razširil po naselbinah? — Ali si mu dobil samo enega naročnika? —

Ta ni možak!

Ta ni junak,

ki se takoj ustraši

če ga le rudečak

zaslepljen siromak,

z rdečo barvo malo kdaj poplaši.

Slovenski mož! nič se ne boj!

le kot junak na straži stoji.

Za vero zmir se v bran postavi! —

To, glej, je mož slovenski pravil!

— Glede dalnjih pritožb tega rdečkarja, ga pa samo vprašamo: ali morda on ve, koliko katoliško zavednim možem so rdečkarji že kruh odjedli? Kako strastno so povsodi še preganjali tiste, ki niso trobili v njihov rog,

ki se jim niso dali splepiti in ne izkorščati? Ve morda slučaje iz Pittsburga? Iz Chicago? Ali ve kako je delal v Virden neki Mravlja? Zakaj ga je celo Unija izključila? Mu lahko postrežemo!

No, No! Bo že! Bo že! — Mislite si, še veleučeni g. doktor Kristan se bodo spreobrnil. Sedaj so začeli že svetniške relikvije šteti in preiskovati. Tega še "Ave Maria" do sedaj ni storila. Pomislite, ta učeni gospod so natančno sešteli, koliko je kosic kakega svetni-ka po celem svetu. No, da so se pri nekaterih malo všteli, kdo bi jim to zameril. Ata Kristan znajo pač šteti pravilno samo dolarčke, katere izcuclajo iz žepov onih siromakov, katere so s svojo rdečo barvo zaslepli. Pri svetnikih so imeli pa še vedno smolo, če tudi imajo tako lepo kristjansko ime.

Kdor bere Glas Svobode, se nanj naročuje, ali ga celo razširja, tak je nevreden sv. odveze pri spovedi in če ne oblubi in nima resne volje pri spovedi, da ne bode več tega lista ne bral, ne naročal, da bode list takoj odpove-dal, tak če bi mu tudi duhovnik dal sv. odvezo, je ta odveza neveljavna, božjeropna. **Bliža se velikonočna spoved**. Ker malo slovenskih duhovnikov zasleduje delovanje naših verskih janičarjev, in ne bere njih listov, zato jih mi s tem opozarjamo na to gnjusno in bogo-kletno pisavo. **Po naravnem zakonu** že so ta list in vsi enaki listi prepovedani katoličanu. In v resnici mora biti lep katoličan, ki si pu-sti svojo vero, svojega Boga, vse to, kar ime-nuje sveto, tako ostudno sramotiti, kakor to delajo že toliko let ti listi.

Rojak! Ti imaš sina. Tvoj sosed je pa tvoj smrtni sovražnik in piše čez te, te obrekuje, te sramoti, kjer in kolikor te more, ti naspro-tuje in ti nagaja. Misli si, da pa ta tvoj sin, hodj pridno k temu sosedu, poslušaj mirno vsa ta sramotenja tebe, svojega očeta, mu morda še pritrjuje, raznaša po vasi, kar je čez te čul, in skuša še druge pridobiti, da bi enako go-vorili in delovali čez te. — Oče, kaj bi ti rekel temu svojemu sinu? Ali bi ti kaj takega trpel? Povej odkrito sam sebi? Pfui! pred takim sinom! kaj ne! — Enako pfui! pa tudi pred vsakim katoličanom, ki more brati, razširjati in še celo plačevati take liste. Ali more dobiti tak človek sv. odvezo? Ali je pripravljen? Za-to, čč. gg.! Nikar ne pomagajmo ljudem v pe-kel s slabimi spovedmi, temveč začnimo od-ločno nastopati kakor nas je naučil gospod Jezus: Kdor ni z menoj je zoper mene! — Heli je bil tudi kaznjevan, če tudi sam ni bil hudo-ben, temveč je samo mirno pustil, da sta bila sina hudobna. — Kakor pa piše Glas Svobode proti sv. veri, je pa višek, in samo jedno more duhovnik po vesti storiti: ali naj spovedenec pusti Glas Svobode ali pa vero! Saj ga nihče ne sili. Kdor jo hoče brati, naj pa vero pusti. Hudiču in Bogu se pa ne more služiti! Bog nikogar ne sili, da bi šel k spovedi. Ako pa gre, mora pa greh pustiti in grešne prilož-nosti.

Mali Ave Maria je vzbudil nepričakovano veliko zanimanje med našimi slovenskimi šolarji in šolarcami, takoj, da nam pisma od vseh strane kar dežujejo, da jim komaj sproti odgovarjamo in jih vodimo.

Ta pisma so pa tako zanimiva, da se nam zdi škoda, da bi jih samo potrdili, da smo jih sprejeli, potem pa vrgli v koš. Marsikak odrasčeni človek bi jih z velikim vžitkom in veseljem prebiral, ker bi se pri marsikakem prav iz srca nasmejal. Zato ni kazalo drugače, kakor, ali prenehati z otroci, ali pa kaj poskrbeti za nje. Prenehati bi bilo silno škoda. Zato smo se odločili, da bomo vse jedno poskusili in začeli s posebnim listom "Mali Ave Maria", ki bo izhajal vsako drugo soboto v mesecu. Naročnina bode letno samo 50c. Toraj skupaj z velikim Ave Maria \$2.00 na leto, zato pa bodo dobili naročniki tri liste na mesec.

Kdor se hoče toraj naročiti na Mali Ave Maria, naj nam nemudoma sporoči, da bode že takoj prvo samostojno številko dobil. Priglasí se vsakdo lahko na dopisnici, naročnino naj nam pa pri priliki pošlje. Kjer imajo otroke, naj stariši puste, da se otroci posebej na svoje ime naroče. To jim bode vzbudilo veselje.

Zlasti se pa obračamo zaupno na čč. gg. župnike čč. sestre učiteljice po slovenskih in drugih šolah, da bi pri tem pomagali. Naj bi se v vsaki šoli, ali morda celo v vsakem razredu sestavil odbor učencev, ki bi sam deloval za razširjanje lista. Ta odbor bi pobiral naročnino ali mesečno vsaki mesec 5c. ali letno 50c. za celo leto. Tako bi nam bilo zelo veliko pomagano, ker bi otroci dobivali svoj list vedno v šoli ali v župnišću in bi nam bilo tako precej sitnosti in stroškov prihranjenih z razposiljanjem.

Kajne, čč. gg. sestre, da ne prosimo za stonj? Za nas bode to samo novo delo in nov trud. Slovenskim šolam in slovenski mladini bodo pa jako pomagano. — Rešimo vsaj mladino, ako pri starih ne opravimo nič več in je vse izgubljeno.

Poglejte, kako z velikim veseljem so

sprejeli ti otroci svoj list! Ali jim ne boste pustili tega nedolžnega veselja? Seveda, ako bi po enem letu izdajanja videli, da imamo preveliko zgubo in treba preveč doplačevati, potem seveda ga ne bo mogoče izdajati. To podjetje je toraj samo poskušnja.

Zato lepo prosimo pomoči vse čč. gg. duhovnike, vse čč. sestre učiteljice, vse naše slovenske stariše in vso mladino! Stopimo skupaj in rešimo našo ljubo mladino! Vzgojimo si nov rod!

Urednik.

— o —

Gilbert, Minn.

Igra "Prisegam", katero smo priredili v Gilbertu, Minn., se je jako dobro obnesla. Vse vloge so bile jako dobro rešene. Vsa čast našim dekletam in ženam, ki so se potrudile, da so to težko igro tako izvrstno pogodile. Mrs. Marot je igrala Mrs. Jereb, Miss Julija Maček gospa Ljudmilo, Mrs. Zupanec Zvezdoslavo, Mrs. K. Levstik Klaro, Mrs. A. Preglet Špelo, Mrs. Ana Betrič Marijanco. Miss F. Maček Marico, Kuharski klub so bile Miss F. Maček, predsednica, Miss A. Klančar, tajnica, Agnes Vesel, Helen Skul, F. Orčul, Mary Mostar, A. Novak. Katero igralko bi bolj pohvalili, je težko povedati, ker so vse izborne rešile svoje vloge. Slovenci v Gilbertu smo ponosni, da imamo tako dobre igralko. Sedaj pa ne sme med nami zaspiti dramatika. Le še kaj večkrat se nam pokažite! Po vsej okolici je šla kvača. Vsak je bil vesel, ker take igre, pravi, vsakdo, še ni videl. — Vi, g. urednik pa le še kaj kmalu preskrbite kako tako igro, kakoršna je "Prisegam."

Član. D. Kl.

Častitamo vam tudi mi na tako krasnem vspelu. Veste bile prve, ki ste se podstopile prirediti tako težko igro. Urednik.

DOSMRTNI NAROČNIKI.

8. Rev. A. M. Krashowitz, So. Chicago, Ill.
9. Rev. G. Panik, Bridgeport, Conn.
10. Rev. A. Komara, Bridgeport, Conn.
11. John Intihar, Cleveland, O.
12. John Chopp, Trimountain, Mich.
13. M. G., New York.
14. B. Š. New York.
15. Rev. John Blažič, Leckrone, Pa.
16. Anton Bugar, Brooklyn, N. Y.

ZIMA BELA.

Zima bela,
vrh gora sedela,
pa je tako zela,
da bo Johna vzela,
ker on nič ne dela:
Noče se učiti,
noče nič moliti,
noče pridem biti.
Zmiraj le na "streeti"
hote! bi se veseliti.
Igre same so mu mar,
knjige pa nikdar!
Čuješ Johnek, li,
kaj ti zdaj preti;
da te zima bela
bode seboj vzela
daleč daleč proč!

* * *

Toda, Johnek ni hudoben!
On še nikdar ni bil zloben.
Samo lahkomisljen je.
Materi on zmir obeta,
da pokorščina mu bode sveta.

Pa če pa ven med tovarše
koj pozabi tam na starše
In obljube? — Kam se neki šle?
Toda, čujte, danes, mati,
Kaj obeta Johnek zlati,
kaj obeta sinček vaš:

"Priden bodem za naprej
"kakor nisem bil doslej
"Pridno hočem se učiti,
"Pridno hočem se učiti,
"hočem lepo zmir moliti,
"zjutraj hitro vstati,
"malo se igrati,
"v šoli poslušati
"in na "streetu" ne ostati.
"Priden bodem za naprej
"kakor nisem bil doslej,
"da me zima bela
"seboj ne bo vzela,

Dobro, Johnek, če boš tak,
rad imel te bode vsak.
Srečen dober je otrok,
Rad ima ga tudi Bog!

Angelček.

NAŠ STRIČEK

Well, Well! — Otroci To pa to. Kako sem Vas vesel, to Vam niti povedati ne morem. Veste kaj je rekel poštar (mail carrier)? Da bom moral dobiti poseben voziček, da bom vozil domov pisma ki pridejo na našo pošto na me naslovljena. To ni drugega kot "Naš Striček", in "Naš Striček" in "Naš Striček".

Res, kaj takega pa nisem mislil, da nas bode takoj toliko. Cel kup pisem leži pred menoj, tako da ne vem, katerega bi se najprej lotil. Hm! Hm! — kako sem vesel. Kar srce se mi smeje. Toliko dopisov in tako lepih!

In pa kako so zanimivi! To bi jih človek čital kar naprej in naprej. Res, slovenski otroci, vi ste se pa pokazali, da smemo biti ponosni na vas. Ko bi bil še veliki George Washington živ, gotovo bi vas bil vesel.

Ena reč me pa vendar žalosti. — — — Naš tiskar!

To vam je pa tako siten človek, da imam pravi križ z njim. Vsa pisma mojih učencev s "cornera" morajo priti v list "Mali Ave Maria" sem zahteval.

"Ni prostora!" je osorno odgovoril.

"Pa ga dobitel!" sem mu zabrusil.

"Če ga pa ni!"

"Dobro! Ga bodem pa sam poiskal! In res sem sklenil — — veste, kaj? — otroci? **"MALI AVE MARIA" MORA POSTATI LIST SAM ZA SE!**"

Hurrah! Mali Ave Maria poseben list! In sicer kar takoj! Niti meseca več nočem čakati. In tudi ne morem!

Vidite kako hitro ste dosegli svoj lastni list! Tako je "Mali Ave Maria" danes zadnjič priloga velikega "Ave Maria". Prihodnji mesec izide že kakor poseben list, list za se.

In sicer bode izhajal vsako drugo soboto v mesecu.

Kaj pa naročnina?

Well, kaj ne otroci, da boste malo pomagali

vašemu stričku, da bode pokrila stroške za papir in za naše sitne tiskarje. Vidite, jaz sem tako reven. Koliko pa bi dali na leto? Ali bi bilo 50c preveč? — — — Ne? —

All right! Pa naj bode po vašem:

Mali Ave Maria bode stal letno 50c., ali mesečno 5c.

Kajne, kaj je to? Ma! "candy" manj, pa se bode ta svota pokrila. Ali ne?

Hurrah! Tako, sedaj ste pa na konju! Svoj list imamo in prav nič ne bomo moteni v našem "corneru". Nihče nam ne bode več ukazoval! Kolikor bode treba prostora, toliko ga bomo pa vzeli. Za moje "dearlinge" pa vedno rad žrtvujem.

No sedaj pa k pismom!

Rešite naloge iz številke druge Malega "Ave Maria".

"Stop! Just a minute, please! Nekaj moram preje povedati, da ne pozabim. Ko je bil zadnji Mali Ave Maria v tisku, poslali so mi še, nekateri rešitev naloge iz številke 1. "Kdo je odkril Ameriko in po kom se imenuje?"

Tako imamo štiri jako lično izdelane naloge iz daljnega vročega Kansas City-a, Kans. iz naše slovenske šole Sv. Družine. In to so Margareta Sterk iz VI. razrede, ki piše med drugim: "Po dolgem potovanju so zagledali suho zemljo in se zveselili, ker so že popolnoma obupali. Kolumb je prvi stopil na zemljo, se prekrizal, pokleknil na tla novega sveta in poljubil zemljo. S solzami v očeh se je zahvaljeval Bogu".

Marija Šneler, učenka VII. razreda.

Marija Majerle, učenka VII. razreda: ki me pa okrega takole: "In prosim, Striček, če ne bi vmešavali toliko angleških besedi v otroški Ave Maria, saj mi razumemo slovensko". — (Mary, all right! Toda ne pozabi, da so pa tudi taki na corneru, ki slovensko ne razumejo dobro, ker nimajo tako lepo urejene slovenske šole, kakor jo imate v Kansas. Jaz moram pa tudi na te misliti. Zato mi boste vi, ki ste že pravi slovenski narodnjaki odpustiti, če pomagamo tudi onim, katerim gre še slovenščina bolj tako, kako bi "pinuts" trl. Drugače pa: Živio, Mary!)

Marija Šneler, učenka V. razreda
Iz Joliet, Ill. nam je poslal se naš korenjak Martin Stefanič, učenec osmega razreda slovenske šole sv. Jožefa tudi kaj krasno pisani spis o Kolumbu.

Willard, Wis., Rudolf Jordan, učenec 8. razreda.

Soudan, Minn. Box 741: Učenec, ki nam je poslal to nalogo pa ne poslal imena, naj nam sporoči svoje ime.

Vse te naloge so jako lepo izdelane in smo tudi tem poslali nagrade v malo priznanje, kakor vsem drugim iz zadnje številke.

Pepelična sreda.

To nalogo je izdelalo 63 slovenskih učencev in učenk. Nekateri so mojstersko lepo spisane in sestavljene. Odbor za presojo teh nalog je prisodil glavno nagrado: Krasen rožni venec... Kaj mislite komu? ...

Danes je zmagal pa **LORAIN, OHIO** in sicer deklica, Pavlina Ambrozič, 1760 E. 29. St. Živio!

Drugo nagrado je odbor odločil — **Pueblo, Colo.** in sicer zopet deklici: **Regina B. Thomas**, učenki osmega razreda, šole Marije Pomagaj, 904 East B. Street.

Še tretjo nagrado nam je odbor priporočil za **Ano Mačarol iz Clevelanda**, učenka 6. razreda Sv. Vida, 6607 Bonna Ave.

In še četrto za **Martina Štefaniča**, učenca osmega razreda šole sv. Jožefa iz Joliet, Ill. 901 North Scott Street.

Naslednja najboljša naloga je pa našega malega **Lojzeka Bombač iz Loraina, Ohio**, 1539 E. 32. St., ki ima pa najlepšo pisavo med vsemi, tako da se oko zveseli, ko čita njegove male vrstice. Zato je mislil odbor, da tudi ne sme ostati brez vsakega priznanja. Jaz pa seveda le prerad ustrezem, ker imam te svoje male junake tako rad.

Naslednje naloge so pa pohvaljenje.

Chicago, Ill.

J. Stirn, 1614 Barry Ave.

Pittsburgh, Pa.

John C. Golob, učenec slovenske šole v 7. razredu.

Steelton, Pa.

Anton Bratina, graduant šole sv. Petra in sedaj učenec Sophomore Class, Steelton High School.

Canonsburg, Pa.

Anton Bevc Jr. Box 218.

Indianapolis, Ind.

Frances Stergar, 768 Warman Ave. Učenka 6. razreda šole Presv. Trojice.

Bridgeport, O.

Ludovik Hoge, Box.

Pueblo, Colo.

Antonija Meglen, učenka 4. Grade, slovenske šole Marije pomagaj.

Elisabeth Kolar, 901 E. C. St., učenka 6. razreda slovenske šole.

La Salle, Ill.

1. John Cojnik, učenec slov. šole Sv. Roka.

2. Mary Dolenc, učenka šole sv. Roka.

3. Mary Petek, učenka šole sv. Roka.

Soudan, Minn.

1. Frank Schweiger, Box 835.

2. Anna Nemačič, Box 741.

Tioga, Wis.

Mary Morgall.

Vsem tem svojim prijateljičkom sem poslal vsakemu mal primeren dar, da bodo dobili večje veselje v prihodnje še bolj pisati.

S tem pa ne sledi, da bi ti, ki niso dobili prve ali druge posebne nagrade, da bi prenehali s pisanjem! Ako danes nisi dobil, dobil boš mogoče prihodnjič, ako ne prihodnjič morda pozneje. Jeden reši to nalogo boljše, drugi drugo. Zato kar si sklenite, da vsak mora vsaj jedno nagrado si izbojevati! Pogum velja!

Za danes sem nevedel samo imena učencev in učenk, ki so nam poslali naloge.

Ker pa s prihodnjo številko "Mail Ave Maria" postane že samostojen list, tako bode malo več prostora. Zato bodem prihodnji številki iz vsake teh nalog nekaj malega posnel, da boste sami čitali, kaj ste pisali.

PEPELIČNA SREDA.

Naloga, katera je dobila prvo nagrado.

Kdo ne ve? Pepelična sreda je za nas katoličane res velikega in globokega pomena. Omenjeno jutro gospod Župnik v plavem plašču slovesno blagoslovijo pred Sv. mašo pepel iz palm ali iz oljk blagosloavljenih na zadnjo cvetno nedeljo. Takoj po blagoslovu pepela se približajo verniki v duhu ponižnosti k oltarju ali k obhajilni mizi, kjer sprejmejo na čelo iz rok duhovnika ravnokar blagosloavljen pepel. Duhovnik, pokladajoč pepel na čelo, opominja vsakega vernika rekoč. "Spominjaj se, o človek, da si prah in v prah se boš povrnil."

Nekaj enakega je govoril Gospod Bog, že prvima človekoma. Adam in Eva sta grešila v raj, a Bog ju ni zavrnil, temveč kaznoval in mej drugim rekel Adamu: "V potu svojega

Joliet, Ill.:

1. Jožef Videtič, 403 Hutchison St.
2. Caroline Čulík, 507 N. Bluff St.
3. Anna Tomac, 1111 Bluff St.
4. Anton Kramarič, 1500 Elisabeth St.
5. Mihael Papež, 308 Smith Ave.
6. Tereza Russ, 620 Sumit St.
7. Mary Krall, učenka 7. razreda.
8. John Horvat, 1606 Elisabeth St.

Cleveland, Ohio.

1. Frank Peterlin, 6108 Glass Ave.
2. Antonija Kolar.
3. M. Berlan, 723 E. 156. St.
4. Jennie Terchek, 15621 Holmes Ave., Col-linwood O.
5. Anna Lavrič, 1004 E. 64. St.

Eveleth, Minn.

1. Mimica Miroslavič, box 413.

Forest City, Pa.

1. Margaret Švigel.
2. Albin Capuder, učenec 5. razreda.
3. Joe Kamin.
3. Mary Srnovršnik.
4. Josef Cunta, Vandling, Pa.

obraza boš užival kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzeti zakaj prah si in v prah se povrneš."

Menda ni kristjana, ki ne bi poznal morje gorja, ki je prišlo na vse ljudi zaradi greha prvih starih: Človek je obsojen za smrt.

Bog hoče in želi, da bi se vsi ljudje zveličali. Usmiljenje je imel nad nami, zato pa nam je obljubil in poslal Odrašenika. Bog hoče, da duša naša naj pride nazaj k Njemu le po poti prave pokore. Na mnoge načine je Bog vabil ljudstvo k pokori. V sv. pismu starega zakona se ber, da Bog je zavkazal ljudem obleči se v žaklje in poskropiti se s pepelom ter opravljati dobra dela za očiščenje storjenih grehov.

Tudi prvi kristjani so delali velike pokore za svoje grehe.

Primerno je torej, da sveta katoliška Cerkev nas opominja, na pepelnično sredo, kako mi smo iz praha in v prah se bomo kmalu povrnil, in kako naj se pokorimo, če se hočemo zveličati.

Pa to ni vse. Pepelnična sredo običajno pride v sredi zime, in razdeli na dvoje pustni in postni čas. Od sv. treh kraljev do pustnega torka pred pepelnično poteka že iz davne paganske dobe tako zvani pustni čas ali "Carneval".

V pustnem času najbolj ljudje norijo in z razuzdanim življenjem žalijo Boga. Zora pepelnične srede zbudi otrpne duše in jih vabi k molitvi in k pokori, ker je napočil resni čas šteridesetdanskega posta. Ta čas je najprijetnejši, da bi se pomirili in spravili z Bogom.

Že narava sama, pokrita z belo snežno ruto, nam predločuje živo podobo smrti. Pa kmalu se dnevi podaljšajo. Že sneg in led se udajeta in topita. Še nekolik tednov, in ob kopnih grivah in po lidavah bodo cvetele vijolice; bodo poganjale cvetlice: vse bo zeleno... vse bo plavalo v veselju pomladanskega življenja. In mi bomo umrli. In moja cvetoča lica, in moje mlado življenje... vse bo umrlo!

Oj neizkrekljivi dar svete Vere! Kdo bi zamogel opisati sladko radost in sveto upanje, ki z venci neumljivosti krasita grobove vernih katoličanov? V Tebe o Bog jaz trdno verujem. Truplo moje bode leglo v mrzli grob. Ob slovesu se bode morda kdo razjokal nad menoj. To vem: Duša moja se bo takrat veselila in radovala, ker bo slišala iz ust mašnika sledeče pomenljive in resnične besede: "Iz prsti si ga naredil, s kostmi in kitami si ga sklenil; obudi ga, o Gospod, poslednji dan!"

Pavlina Ambrozić.

Druga obdarjena naloga.

Ko pridemo v cerkev na pepelnično sredo, nas že cerkev opominjala da se s tem dnevom začenja šterideset danski post. Duhoven pristopi k oltarju v vijoličasten plašč, ker je to barva pokore, in blagoslovi pepel ki je narejen iz palmovih vej. Prvo se duhoven sam prekrži s pepelom, potem pa vsem vernikom potreseje na glavo, z besedami: "Človek spomni se, da si pepel in da se boš v pepel preobrnil."

To pepelenje nas opominja na pokoro, da naj v tem času s kesanjem in pravo pokoro zbrisemo grehe svoje in kar največ mogoče časnih kaznij. Tudi nas svari, da je življenje na tem svetu kratko in da nas vsi čaka smrt, na katero naj se pripravimo s pokoro.

S pepelnično sredo se začne štiri deset danski post. Vsi ki so dvajseto leto spomniti so dolžni se postiti če niso oproščeni iz dobrega vzroka.

Otroci niso še dolžni postiti se, lahko se pa zatajujejo da ne bi jedli toliko slaščic, in da ne bi šli v gledališča, v tem času; tudi večkrat sprejemali sv. zakramente, in pridno molili.

Regina B. Thomas, učenka osmega razreda šole Marije Pomagaj, Pueblo, Colo., 904. East B. St.

Tretja obdarjena naloga.

Cleveland, Ohio, Febr. 10, 1917.

Dragi Striček:—

Na pepelnično sredo gre precejšno število ljudi k sveti maši da bi bili prekržani z pepelom na svoje čelo.

Po sveti maši ali pred sveto mašo gredo vsi ljudje, ki so v cerkvi k angelski mizi in tam jih Mašnik prekržalo na čelo s pepelom in spregovori besede: "Prah si bil in v prah se boš spremenil." Ta pepel in te besede pomenijo da predno smo prišli na svet je bilo naše celo prah in zopet po smrti se bo spremenilo v prah.

Ta pepel je pa narejen iz palm prejšnjega leta ki se daje ljudem vsako leto na cvetno nedeljo in kar ostane, sežgo tisti dan pred Pepelnično sredo da imajo potem pepel za drugi dan. Na Pepelnično sredo se tudi začnejo dnevi šteridesetanskega posta, ki nas spominjajo trpljenja Gospoda Jezusa Kristusa, ki je iz svojim ljubečim srcem umrl na križu za naše grehe da nas reči večne smrti.

Ana Mačarol,

6607 Bonna Ave., Cleveland, Ohio.

UGANKE.

Rešitev ugank iz številke 3.

1. Mrtvaška krsta.
2. Knjiga.
3. Črka l.
4. Jedna beseda.

Rešitev ugank so mi poslali:

1. Mary Černe, Coketon, W. Va.
 2. Rose A Težak, Joliet, Ill.
 3. Johanna Sunce, ml. Forest City, Pa.
 4. Jennie Wiederwohl, Cleveland, O.
 5. Kobal Rozman, 57 Brmen St., Brooklyn, N. Y.
 6. Jennie Gornik, Cleveland, O.
 7. Anton Beuc, Canonsburgh, Pa.
 8. Joseph Cunta, Vandling, Pa.
 9. Mary Srnovrnik, Forest City, Pa.
 10. Caroline Čulik, Joliet, Ill.
 11. Margareta Svigel, Forest City, La.
 12. Mill. Gershman, Forest City, Pa.
 13. Frank Schweiger, Soudan, Minn. Box 835.
 14. Anna Nemanić, Soudan, Minn.
 15. Mary Petek, La Salle, Ill.
- Anna Nemanić, Soudan, Minn.